

☆ Κ.Θ.Β.Ε. «Το Υπουργείο της Υπέρτατης Ευτυχίας» της Αρουντάτι Ρόϊ (βραβείο Booker) από την Θεατρική Ομάδα Κωφών «Τρελά Χρώματα»

 fractalart.gr/to-yπουργeio-tis-yper-tatis-eytychias/

21/09/2022, 9:28 πμ

Γράφει ο Πάυλος Λεμοντζής //

Κ.Θ.Β.Ε. «Το Υπουργείο της Υπέρτατης Ευτυχίας» της Αρουντάτι Ρόϊ (βραβείο Booker) από την Θεατρική Ομάδα Κωφών «Τρελά Χρώματα»

Πρόλογος

Η Αρουντάτι Ρόϊ είναι βραβευμένη συγγραφέας με Booker, ενώ παράλληλα είναι ακτιβίστρια και αγωνίστρια υπέρ των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, της ανεξαρτησίας του Κασμίρ, της ρύπανσης του περιβάλλοντος και των πυρηνικών όπλων. Για τον λόγο αυτό δεν γράφει μονάχα για ιστορίες αγάπης και πολέμου, αλλά και για τους αγώνες του ανθρώπου για μια καλύτερη ζωή.

Στην παράσταση «Το Υπουργείο της Υπέρτατης Ευτυχίας» πραγματοποιείται ταυτόχρονη συμμετοχή κωφών και ομιλούντων ηθοποιών με τη χρήση του σωματικού θεάτρου, της Ελληνικής Νοηματικής Γλώσσας και της φωνητικής ερμηνείας, αναδεικνύοντας με τον τρόπο αυτόν την ομορφιά της πολύμορφης και πολύπλοκης ινδικής κουλτούρας, που δεν παύει να αποτελεί ένα κράμα λαών, θρησκειών και γλωσσών.

Η συγγραφέας

Η **Αρουντάτι Ρόϊ** (γενν. 1961), κόρη μιας χριστιανής κι ενός ινδουιστή, έγινε παγκοσμίως γνωστή το 1997, όταν κέρδισε το βραβείο Booker για το μυθιστόρημα «*Ο θεός των μικρών πραγμάτων*». Από τότε έχει εκδώσει πέντε δοκίμια για ποικίλα θέματα, πολιτικά και κοινωνικά. Το πρόσφατο μυθιστόρημά της, με τον τίτλο «*Το υπουργείο της υπέρτατης ευτυχίας*», είναι επίσης πολιτικό και κοινωνικό, ενώ όσα συμβαίνουν σε αυτό –και συμβαίνουν πολλά εξωτικά, περίεργα, ερωτικά και εγκληματικά– συνδέονται με την πατρίδα της, τη Μητέρα Ινδία, όχι μόνο τη σύγχρονη, αλλά και την παλιά που τελούσε υπό βρετανική κατοχή, ενώ το 1947 απέκτησε την ελευθερία της, αφού χωρίστηκε σε Ινδία και Πακιστάν. Ανατολικό και Δυτικό κι ύστερα από σύντομο πόλεμο, διαιρέθηκε σε Πακιστάν και Μπανγκλαντές.

Κράμα λαών, θρησκείων και γλωσσών, η Ινδία εξακολουθεί να παραμένει μια άγνωστη χώρα για τους Ευρωπαίους, οι οποίοι πληροφορούνται τα εκεί τεκταινόμενα από τις ειδήσεις των τηλεοπτικών καναλιών και των εφημερίδων, ιδίως όταν αφορούν εγκλήματα με θύματα δημόσια πρόσωπα, όπως η δολοφονία της πρωθυπουργού Ίντιρα Γκάντι (1984) ή γεγονότα με παγκόσμια απήχηση, όπως η διαρροή αερίου στο εργοστάσιο της Union Carbide στο Μποπάλ (1984).

Έτσι, έρχεται η λογοτεχνία, που με συγγραφείς όπως η Ρόι, συμπληρώνει τα κενά και τροφοδοτεί την κοινή γνώμη με πληροφορίες, άγνωστες εν πολλοίς, για τα παράξενα ή αλλόκοτα φαινόμενα που παρατηρούνται στη χώρα της Ανατολής, τα οποία όμως αποτελούν εκφάνσεις της καθημερινότητας.

Το έργο

Το «Υπουργείο της υπέρτατης ευτυχίας» μάς οδηγεί σ' ένα εσωτερικό ταξίδι που διαρκεί πολλά χρόνια, από τις πολυπληθείς γειτονιές του Παλαιού Δελχί και τα λαμπερά πολυκαταστήματα της εκκολαπτόμενης νέας μητρόπολης, μέχρι τα χιονισμένα βουνά και τις κοιλάδες του Κασμίρ και πέρα, όπου ο πόλεμος είναι ειρήνη και η ειρήνη πόλεμος και, τότε- τότε, «κηρύσσεται κανονικότητα».

Είναι μια οδυνηρή ιστορία αγάπης και ταυτόχρονα μια αποφασιστική διαμαρτυρία, που γράφεται με ψιθύρους και κραυγές, με δάκρυα και, μερικές φορές, με γέλια. Οι ήρωές της είναι άνθρωποι που έχουν συντριβεί από τον κόσμο όπου ζουν και στη συνέχεια σώθηκαν από αγάπη και από ελπίδα. Για τον λόγο αυτό, όσο εύθραστοι κι αν είναι, δεν παραδίδονται ποτέ.

Η ιστορία αρχίζει στο Παλαιό Δελχί, όταν μια γυναίκα γεννάει ένα αγοράκι, το οποίο «κάτω από το αγορίστικο πουλάκι του» έχει «ένα μικρό κι ασχημάτιστο αλλά αναμφίβολα κοριτσίστικο άνοιγμα». Σύντομα το αγοράκι ανακαλύπτει τη θηλυκή του φύση και από Αφτάμπ γίνεται Αντζούμ – η Αντζούμ, μουσουλμάνα το θρήσκευμα. Θέλοντας να παραστήσει τη γυναίκα, καταφεύγει σε ειδικούς χειρουργούς και στη συνέχεια μπαίνει σ' ένα κοινόβιο, προσφέροντας σεξουαλικές υπηρεσίες σε πελάτες. Όταν το εγκαταλείπει, καταφεύγει σ' ένα νεκροταφείο, όπου δημιουργεί μια μικρή γειτονιά φίλων της. Ύστερα, γνωρίζει έναν εξεγερμένο νεαρό που πήρε μόνος του το όνομα Σαντάμ Χουσεΐν (συμπαθούσε τον δικτάτορα – πρώην ηγέτη του Ιράκ), ο οποίος θέλει να τιμωρήσει τους δολοφόνους του πατέρα του. Τρίτο πρόσωπο στην ιστορία είναι η Τίλο, μια κοπέλα που γνώρισε τον Μούζα, όταν σπούδαζε στην Αρχιτεκτονική και τον αγάπησε. Όταν εκείνος πέθανε, παντρεύτηκε τον Νάγκα, έναν παλιό ριζοσπάστη που γρήγορα έγινε συντηρητικός και άνθρωπος του συστήματος.

Κι όλα αυτά ανάμεσα σε ρήσεις και στίχους του Ναζίμ Χικμέτ, του Σαίξπηρ, του Ζαν Ζενέ, του Σοπενάουερ, του Σωκράτη, της Μπίλι Χόλιντεϊ, του Τζέιμς Μπόλντουιν, του Όσιπ Μαντελστάμ. Η συγγραφέας ασκεί ανελέητη κριτική εναντίον εκείνων που υποκρίνονται, εκείνων που παριστάνουν τους πιστούς και σκοτώνουν ομοθρήσκους τους (σουνίτες κατά σιιτών), εκείνων που πιστεύουν σε λείψανα και σε θαύματα (σε κάποιον ναό φυλάσσεται μια τρίχα από τα γένια του προφήτη Μωάμεθ κι όταν χάθηκε, το 1963, εκατοντάδες χιλιάδες λαού βγήκαν στους δρόμους κλαίγοντας). Επίσης, μνημονεύει περιστατικά ύψιστης ανοησίας, π.χ. τους άστεγους που κοιμούνται στις άκρες των δρόμων ταχείας κυκλοφορίας και εισπνέουν τα καυσαέρια των φορτηγών, πιστεύοντας πως είναι αντικουνουπικά και τους προστατεύουν από την επιδημία δάγκειου πυρετού.

Η παράσταση

Κόντρα στην υστερία της εικόνας και της τελειότητας, η Έλλη Μερκούρη τολμά να σηκώσει ανάστημα και φωνή, με τη δύναμη του σώματος και της ψυχής, και να στηλιτεύσει τους πολεμοχαρείς ηνιόχους της ανθρωπότητας, οι οποίοι δίνουν μικρότερη αξία στην ανθρώπινη ζωή από ό,τι στα φονικά όπλα.

Η σκηνική δράση πραγματοποιείται συνδυάζοντας διαφορετικά είδη θεάτρου, όπως το σωματικό θέατρο, την παντομίμα, ενώ χρησιμοποιούνται οι συμβολικές χειρονομίες (mudras) των ασιατικών παραδόσεων σε συνδυασμό με τον ινδικό κλασικό χορό Bharat Natyam. Η παράσταση αποτελεί ένα καλλιτεχνικό έργο, που απευθύνεται τόσο σε κωφούς, όσο και ακούοντες θεατές, ενώ συνοδεύεται από Ελληνικούς Υπέρτιπλους (TKB) για Κ(κ)ωφούς και βαρήκοους.

Πρόκειται για μια οπτικοακουστική εμπειρία, που ξεπερνά διαχωρισμούς και προκαταλήψεις. Γνωρίζουμε ότι στο παρελθόν, στις πρώτες παραστάσεις, οι ακούοντες ηθοποιοί δάνειζαν τις φωνές τους με μικρόφωνα στους κωφούς ηθοποιούς. Με το πέρασμα των χρόνων και καθώς η συνεργασία κωφών και ακουόντων γινόταν πιο στενή, πιο παραγωγική και δημιουργική, ωρίμασε η ιδέα να συνυπάρχουν στη σκηνή ηθοποιοί σεβόμενοι ο ένας τη γλώσσα του άλλου. Αυτό ακριβώς συμβαίνει και στη συγκεκριμένη παράσταση που συγκινεί το κοινό και τέρπει συνειδήσεις.

Δήλωσαν οι ηθοποιοί Μαρία Ρίγκου και Τσαμπίκα Φεσάκη για την παράσταση: «Τα εργαλεία της δουλειάς για έναν ηθοποιό είναι η φωνή και το σώμα του. Δουλεύοντας με τη Θεατρική Ομάδα Κωφών “Τρελά Χρώματα”, η έκφραση αποκτάει καινούριες διαστάσεις. Μέσα από την σύμπραξη κωφών και ομιλούντων ηθοποιών, ο λόγος γίνεται κίνηση, προβάλλει η ομορφιά του ήχου εν τη γενέσει, τα σώματα μιλάνε και συμμετέχουν ως μια βαθύτερη ανάγκη επικοινωνίας.

Πρόσωπα εκφραστικά, χέρια που ζωγραφίζουν στο χώρο, σώματα ενεργά. Λόγος,

νοηματική, σωματικό θέατρο, παντομίμα, ινδικός παραδοσιακός χορός, συμβολικές εκφράσεις (mudras) συνδυάζονται και συνδιαλέγονται, προσπαθώντας να μεταφέρουν την πολύχρωμη, πολυσύνθετη και πολυσήμαντη ιστορία μιας Χίτζρα, μιας φυλακισμένης γυναίκας στο κορμί ενός άντρα.

Για τις ανάγκες του έργου, διδαχθήκαμε ινδικό κλασικό χορό Bharat Natyam από μια εξαιρετική δασκάλα, τη Μάτα Μάρρα. Είχαμε την ευκαιρία να μελετήσουμε εκτός από τη χορογραφία, το χορό των χεριών, γνωστά ως mudras, αλλά και το Bollywood. Αυτοί οι χοροί, είναι τόσο διαφορετικοί μεταξύ τους που χρειάστηκαν αρκετές πρόβες και μαθήματα.

Τα mudras είναι μια συμβολική ή τελετουργική χειρονομία της Ινδίας, δουλέψαμε με τα χέρια, τη σωστή γεωμετρική στάση και αυτό είχε ως αποτέλεσμα να αγαπήσουμε ακόμη περισσότερο αυτή την τόσο διαφορετική κουλτούρα. Σχετικά με το χορό του Bollywood, ο οποίος εκπέμπει χαρά και ελπίδα, απολαύσαμε κάθε στιγμή του, ενώ πνιγόμασταν στα γέλια!»

Όσο μιλάμε για τα **πλεονεκτήματα** της ενσωμάτωσης κωφών και ακουόντων, τόσο περισσότερο γίνονται ενοχλητικά αισθητά ο αποκλεισμός και τα **εμπόδια**, τα οποία καλούνται αυτοί οι άνθρωποι να ξεπεράσουν προκειμένου να κερδίσουν μια ποιότητα ζωής αυτονόητη για τους περισσότερους. Και, ίσως, αυτό ακριβώς να είναι το **νόημα** της συνεργασίας: ο αγώνας και η **προσπάθεια** που προϋποθέτει.

Οι θεατές, στην εξέλιξη της δράσης, καταλαβαίνουμε ότι το θέατρο δεν είναι για τους κωφούς μόνο ένας φορέας κοινωνικοποίησης, επικοινωνίας, εξωστρέφειας και ενσωμάτωσης, αλλά ένα **μέσο διεκδίκησης ισότιμης συμπεριφοράς** και κάτι περισσότερο: ένα υποκατάστατο της βασικής **εκπαίδευσης, εφόσον κοιτάξουμε ίσια την αλήθεια, πως** τα ειδικά σχολεία κωφών είναι τόσο υποβαθμισμένα, ώστε η εκπαίδευση που λαμβάνουν είναι τραγικά ελλιπής. Παράλληλα, αναθεωρούμε κοσμοθεωρίες γύρω από τη ζωή, επειδή δεν είναι αυτονόητα εύκολο αυτό που

διαδραματίζεται στη σκηνή. Οι κωφοί είναι άνθρωποι που έχουν μεγαλώσει στο περιθώριο, συνηθισμένοι να μην έχουν οι άλλοι απαιτήσεις από αυτούς. Ήρθαν στην ομάδα και ξαφνικά έπρεπε να καταφέρουν κάτι, να προσπαθήσουν, να επιμείνουν στη συνεργασία, στο αποτέλεσμα. Όλο αυτό είναι μεταδοτικό, κάνει το θεατή να θέλει να βρεθεί στο ίδιο επίπεδο προθυμίας για τη ζωή, για τις απαιτήσεις της. Προσωπικά, η παράσταση μου έδωσε να καταλάβω πως, ακόμη και αν νομίζω ότι έφτασα κάπου, έχω ακόμη δρόμο να διανύσω. Είναι, αν θέλετε, μια έγκυρη πιστοποίηση του «γηράσκω αεί διδασκόμενος».

Άξιοι επαίνου όλοι οι συντελεστές κι ένα επιπλέον χειροκρότημα στους πρωτεργάτες της δημιουργίας της ομάδας.

Η Θεατρική Ομάδα Κωφών «Τρελά Χρώματα»

Δημιουργήθηκε το 2009 και αποτελεί μια σύμπραξη κωφών και ομιλούντων ηθοποιών. Μέσα από μια συστηματική ενασχόληση με την θεατρική δράση, έχει αναδείξει νέους κώδικες στην υποκριτική έκφραση, αξιοποιώντας με ανανεωτική ματιά την νοηματική γλώσσα, παράλληλα με την φωνητική ερμηνεία, τις αρχές του αυτοσχεδιασμού και τις

τεχνικές του σωματικού θεάτρου. Η Ομάδα είχε την τιμή να συνεργαστεί με σημαντικούς πολιτιστικούς φορείς. Ενδεικτικά, το Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο, το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης, την Αρχαία Ολυμπία, το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ Ρούμελης, το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος (Κ.Θ.Β.Ε), τον Πολιτιστικό Όμιλο της Τράπεζας Πειραιώς, την Ομοσπονδία Κωφών Ελλάδος, την Ένωση Κωφών, το Γαλλικό Ινστιτούτο Αθηνών Ελλάδος, κ.α. Είναι η τρίτη φορά που επιχορηγείται από το Υπουργείο Πολιτισμού & Αθλητισμού.

Ταυτότητα παράστασης:

- **Συγγραφέας:** Αρουντάτι Ρόϊ
- **Μετάφραση:** Μαρία Αγγελίδου
- **Διασκευή-Σκηνοθεσία:** Έλλη Μερκούρη
- **Σκηνικό-Κοστούμια:** Γεωργία Μπούρδα
- **Βοηθός σκηνογράφου-ενδυματολόγου:** Ελένη Εξαδακτύλου
- **Μουσική:** Κωστής Βοζίκης
- **Κίνηση-Χορογραφία ινδικού χορού Bharat Natyam:** Μάτα Μάρρα
- **Απόδοση κειμένων στην Ελληνική Νοηματική Γλώσσα:** Μυρτώ Γκανούρη, Όλγα Δαλέκου
- **Φωτισμοί:** Ελίζα Αλεξανδροπούλου
- **Βοηθός φωτιστή:** Τζάνος Μάζης
- **Γραφιστικά:** Μαρία Στεφανή
- **Φωτογραφίες promo-Βίντεο:** Δάφνη Δρακούλη
- **Φωτογραφίες παράστασης:** Ιουλία Λαδογιάννη
- **Υπηρεσίες Προσβασιμότητας:** Πολιτιστικός Οργανισμός Liminal
- **Μακιγιάζ:** Στέλλα Χατζοπούλου
- **Υπεύθυνος επικοινωνίας:** Αντώνης Κοκολάκης

Ερμηνεύουν (κατά αλφαβητική σειρά):

- Δαλέκου Όλγα
- Μερκούρη Έλλη
- Ρίκκου Μαρία
- Φεσάκη Τσαμπίκα
- Συμμετέχει η διερμηνέας Μυρτώ Γκανούρη

Συμμετέχουν:

Τζάνος Μάζης (βίντεο)

Αφροδίτη Γεωργούση (φωνητική ερμηνεία)

ΘΕΜΑΤΑ

Διήγημα: «Παναγία η Φανερωμένη» εν έτη 1925

Της Μαίρης Πέστροβα // Εκείνο το πρωί ξύπνησε ιδρωμένος. Ήταν δεν ήταν τρισήμιση αξημέρωτα και ο Μιχαλός ακόμα ήταν τρομαγμένος. Παναγία μου, μονολογούσε, τι ήταν αυτό που είδα; Βγήκε στην μικρή αυλίτσα του σπιτιού του βαστώντας το καφεδάκι

Περισσότερα

Ο μύθος της δημιουργίας του ανθρώπου, συναρπαστική σύγχρονη αφήγηση

Γράφει ο Μάνος Κοντολέων // Μιχάλης Μακρόπουλος «Τσότσηγια & Ω' μ»,
Εκδόσεις Κίχλη Μια συναρπαστική λογοτεχνική έκπληξη κρύβεται στο βιβλίο με τον
απρόβλεπτο τίτλο «Τσότσηγια ή Ω' μ» του Μιχάλη Μακρόπουλου που
κυκλοφόρησαν μέσα στον Ιούλιο αυτής της

Περισσότερα

«(α)πάσης η μήτηρ». Ανέκδοτο του Κώστα Θ. Ριζάκη

Γράφει ο Κώστας Θ. Ριζάκης // «(α)πάσης η μήτηρ» κακόν σημάδι
απρόσμενα – τι να μας περιμένει π' όποιος κουφώσει τ' ουρανού τα ορθάνοιχτα
παντζ- ούρια χαμηλοσβήνει τού καιρού τ' ανήλιο όσων χωμάτων καταπα- τάει των

Περισσότερα

Διήγημα: “Κυριακή-βράδυ”

Του Πάνου Ζώη (Ian Wicker) // *   Στον πρώτο όροφο ο Στάθης ακούει έντεχνο. Καφουροτραγουδα που του θυμίζουν τη Σοφία που τον άφησε και πήγε στο Παρίσι για διδακτορικό στα πρωτόνια και στα νετρόνια. Και σε κάτι

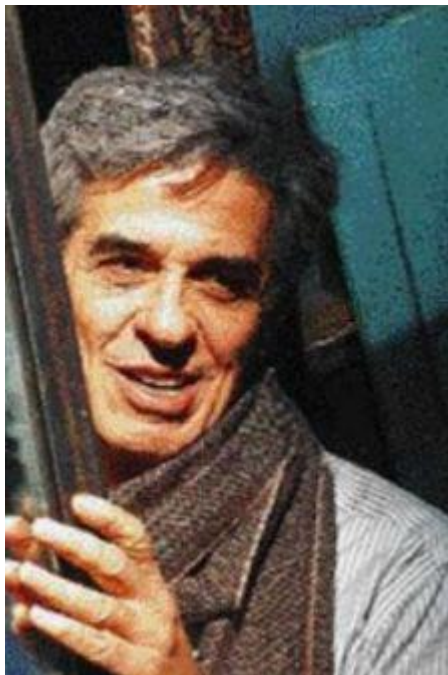
Περισσότερα

Ερμηνευτική απαγγελία ή καθαρή ανάγνωση της ποίησης:

Επιμέλεια: Κωνσταντίνος Μούσσας //   Έξι σπουδαίοι καλλιτέχνες, δίνουν την απάντηση: Γιώργης Χριστοδούλου, Αιμίλιος Χειλάκης, Στέφανος Ληναίος, Τάσος Νούσιος, Ρένος Χαραλαμπίδης, Γρηγόρης Βαλτινός   Ο τρόπος που διαβάζει κανείς ένα κείμενο, η ψυχή και το πάθος που καταθέτει στις

Περισσότερα

Ο αιώνιος ενεστώτας του Λευτέρη Βογιατζή

Γράφει ο Απόστολος Θηβαίος // Κατερίνα Αρβανίτη, Κωνσταντίνος Κυριακός, Λίνα Ρόζη, Δημήτρης Τσατσούλης «Λευτέρης Βογιατζής, ο σκηνοθέτης- ο ηθοποιός», εκδ. 24 Γράμματα, 2019, σελ. 160 Για τους φίλους Που αν και χάθηκαν Δεν δαμάστηκαν Ποτέ Με αφορμή

Περισσότερα

Κάποτε ήσουν καλό παιδί

«Κάποτε ήσουν καλό παιδί του Ζαν Ανούιγ: Από το διακείμενο στην αισθητική του μετα – μοντέρνου» μονογραφία του Νεκτάριου – Γεώργιου Κωνσταντινίδη, Εκδόσεις Σοκόλη Πρόκειται για μία θεωρητική μελέτη η οποία διαπραγματεύεται ένα από τα «Απόκρυφα» (règles secrètes) θεατρικά

Περισσότερα

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΑΡΘΡΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

_____ 20.482 ΑΡΘΡΑ _____

✓ 100ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 99ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 98ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 97ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 96ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 95ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 94ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 93ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 92ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 91ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ 90ο ΤΕΥΧΟΣ

✓ ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ ΤΕΥΧΗ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

- ☆ Οι θάλασσες των ποιητών. 6η ενότητα

Επιμέλεια- ανθολόγηση: Κωνσταντίνος Μούσσας // Οι θάλασσες των ποιητών
– 6η ενότητα Διαβάστε τις προηγούμενες ενότητες > εδώ Μάρκος Μέσκος
(«Ελεγείες», εκδ. Ίκαρος, 2004). Φωνές Φωνές της θάλασσας και των

Περισσότερα

- Αφιέρωμα στη ZingyLand

Γράφει η Πέρσα Κουμούτση // ZINGYLAND: Η βραβευμένη ελληνική εφαρμογή για τους μικρούς χρήστες του διαδικτύου! Μια φορά κι ένα καιρό... δημιουργήθηκε η ZingyLand, μια χώρα μαγική, παραμυθένια, γεμάτη συναρπαστικές ιστορίες, χρώματα, διαδραστικά παραμύθια, παιχνίδια και μετάλλια για μικρά

Περισσότερα

- Το μυστικό της ζωής

Γράφει η Ελένη Γκίκα // «Η αλεπού της σκάλας και άλλες ιστορίες» του Ηλία Λ. Παπαμόσχου, εκδ. Κίχλη, σελ. 61 Έχοντας πίσω του ήδη τις συλλογές με διηγήματα «Καλό ταξίδι μου, κούκλα μου», «Του χρόνου κυνήγια», «Λειψή αριθμητική»

Περισσότερα

- ✓ Αλεξάνδρα Δεληγιώργη: “Εξιχνιάζοντας το αίτιγμα που ξαναέγινε η χώρα μας.”

Συνέντευξη στην Ελένη Γκίκα // «Καταναλώνουμε χωρίς σαφή εικόνα του ποιοι είμαστε, τι μπορούσαμε να γίνουμε και προς τα πού οδεύουμε. Είχε προηγηθεί το ανακάτωμα Γκόλφως και Ιγγυ Ποπ που μας αποπροσανατόλιζε. Το άλμα από τον ακραίο συντηρητισμό

Περισσότερα

- Διήγημα: “Θαλασσοβαπτίσεις”

Του Μίλτου Χατζηδάφνη // * «Θα σου πω μια ιστορία». Αυτό μου απάντησε όταν ρώτησα το όνομα της. «Όταν ήμουν μικρό κοριτσάκι τις διακοπές του καλοκαιριού τις περνούσαμε στην Ελλάδα γιατί η αδερφή του μπαμπά μου είχε

Περισσότερα

- Συζητώντας για την τρέχουσα επικαιρότητα με τον φιλόλογο και ιστορικό συγγραφέα, Μιχάλη Ιζανάκη

Του Γεωργίου Νικ. Σχορετσανίτη // Κατοικούμε στην ίδια πόλη. Κι ακόμα αρθρογραφούμε αρκετά συχνά στην ίδια εφημερίδα του Ηρακλείου, την ιστορική ‘Πατρίς’. Εκείνος κατάγεται από το χωριό Πόμπια της νότιας Κρήτης, αλλά σπούδασε στο Ρέθυμνο με το οποίο,

Περισσότερα

- Στον Φάρο

Γράφει ο Κώστας Τραχανάς // «Ενάμισι δευτερόλεπτο φως», Γιάννης Μακριδάκης , εκδόσεις Εστία 2020, σελ. 128 Ιούλιος 2017. Ικαρία. Ο Φάρος Στο Κάβο Γέρακα. Είναι ελπίδα ο φάρος για τον ναυτικό, ένα φως μες στο σκοτάδι, τον βλέπει

Περισσότερα

- Η θετική πλευρά των ανθρώπων

Γράφει η Κατερίνα Καριζώνη // Ελπιδοφόρος Ιντζέμπελης «Η λιτανεία», εκδ. Στοχαστής 2016 Ένα τρυφερό αφήγημα με τον τίτλο «Λιτανεία» μας έδωσε πάλι ο Ελπιδοφόρος Ιντζέμπελης. Τόπος η Άρτα που συνήθως πρωταγωνιστεί στα περισσότερα βιβλία του, θέμα ο έρωτας

Περισσότερα

- Διήγημα: “Καρκίνωμα”

Του Θεόδωρου Πάλλα // * Το γραδόμετρο παλάντζαρε για ώρα, σταθεροποιήθηκε, εκείνη στα μάτια του, ο Βοριάς θα την πάρει αν φυσήξει πεινασμένος, έντονα σημάδια -χνάρια της εφηβείας- στο πρόσωπό της. Ίσως το τσίπουρο να οδήγησε τα μάτια

Περισσότερα

- Διήγημα: “Άλλα λόγια”

Γράφει ο Κώστας Μίντζηρας // * Άλλα λόγια Στέλιος: Ουφ, έχει μακαρόνια. Πες ρε γαμώ το Αλέκα: Τί να πω; Στέλιος: Για χθες βράδι, τί σ’ έπιασε; Αλέκα: Πας γυρεύοντας, άστο καλύτερα Στέλιος: Δεν

Περισσότερα